

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Ioannis Berchmanni Flandro-Belgæ Religiosi Societatis Iesv

Cepari, Virgilio

Antverpiæ, 1630

Remedium adfert cuidam de vocatione suâ deserendâ cogitanti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46083](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46083)

meridiem egredi parabat: addubitans P. Minister quem ei comitem iungeret, Ioannem tandem designauit. Is in cubiculo repertus coronam rotariam voluere, nihilo segnius quam rogabatur, operam comitandi addixit, priorque alterum ad ianuam præuenit, qui eum tantis cæli caloribus ad Carthusianorum Cœnobium longè sanè à Romano Collegio abduxit; ibique vocato Monasterij Priore, cum eo seorsim in cubiculum secedente, Ioannem duorum à se cubiculorum spatio interclusum relinquit. Mox Cœnobio cum eo egressus, Ioannes disertè hæc socio verba infregit: Existimas, prò dolor, mi Frater, ignorare me quid intrò negotij gesseris; at ego plus nimio id habeo exploratum. Tu de uocatione tuâ deserendâ agitas; at non ita eueniet: ego pro te tam crebris Deum fatigabo precibus, vt respuere eam non valeas. Hic ille deprehensum se sentiens, obstupuit scilicet; & quoniam cum Cœnobiarchâ sic iam conuenerat, vt ille ad Rectorem in Collegium hac de re acturus veniret, quando nempe ipse Collegio abesset; Ioanni persuadere nitebatur, vt lectionis audiendæ obtentu, ad Professorum domum tantisper secum digrederetur. At obnixus Ioannes, Non, inquit, sed in Collegium reuertamur. quò cum illum perduxisset, statim ad me accurrens, rem

H 3

omnem

omnem vti erat explicauit. Ego Adolefcentem, probum fanè atque egregiè religiosum, protinus ad me accerfui, reperi omnem eius pugnam eſſe ab animi deiectione ac mœſtitiâ, quâ ſibi iam impar atque inidoneus arduis illis Societatis muneribus adminiſtrandis, ac nullum operæ ſuæ pretium facturum eſſe videbatur: quare in eam venerat opinionem, ſalubrius facturum, ſi in locum aliquem ſe reciperet, vbi ſui ſolius cura gerenda eſſet. Conſolatus ſum trepidantem, fraudem ignorantem detexi, à turbatione ad tranquillitatem haud grauatè traduxi; præcipuè, quòd amaret magniquè duceret Societatem. Gratias mihi habuit, viuitq; etiamnum inter nos opinione probiſſimi viri, atque operæ ſtrenuiſſimæ famâ. Huius tamen facti laudem malignus dæmon Ioanni in calumniam vertit ad extremam vſque vitam, quemadmodum loco ſuo commemorabo.

Res altera momenti maximi, dignaque quam eius imitatione vniuerſi amplectamur, illa eſt: quòd Ioannes propter augulam illam exiſtimationem, quæ ei de Societatis inſtituto ac moribus iam nata erat, hanc quoque de eâ apud ſe ſententiam ſtatuebat: Societatem nimirum tam bonis eſſe legibus vinctam, tam aptè conſtitutam ex præſcripto Euangelicorum Conſiliorum, vt ſi nos
ad

ad amissim communi eius vitæ accommo-
darem, si ordinem, si leges eius teneremus,
non solum in viros sanctos ac perfectos, ve-
rum etiam ad ipsum virtutum omnium cul-
men, gradumque editissimum perfectionis,
re nullâ aliâ adhibitâ, euaderemus. Atque
utinam verissimum id esse intelligerent cul-
tores omnes religiosæ vitæ, qui sæpe non con-
tenti sanctorum suorum fundatorum legi-
bus atque institutis, temerariâ quadam auda-
ciâ, atque imprudente impetu amant res no-
uas adiungere, ambulantes in mirabilibus su-
per se, insolitâ quadam seueritate ac contra-
ctione, de quâ tandem imbecillior natura re-
mittere cogitur, referunturque retrò ipsi, im-
manibus deiectionibus, tantaque celeritate
desistunt, quantâ susceperant leuitate; aut,
asperiores reputantes virtutis viam, defi-
ciunt, abijciuntque in vitia sese & licentiam;
aut cæco sui amore capti, inflati que, dicunt
cum Phariseo: *Non sum sicut ceteri hominum.*
indeque in præcipitia prouunt, vnde incon-
sultius eniti moliebantur; aut denique vale-
tudinem celerius labefactando, student ad-
piscendis inter Religiosos commoditatibus;
aut si ijs non student, Ordo ipse Religiosus,
vtpote materno in suos affectu, communi
charitatis impulsus impetu, eas illis, quas po-
test decetque, immunitates indulget. Atque

ita, qui sublimiùs volare conabantur ceteris, nec ceteros æquare passibus, nec communem cum ijs vitam aut leges valent obseruare. Ioanni certè non erat hæc morum via, qui communis vitæ amantissimus, pro insigni ducebat asperitate ac perfectione, alligare se accuratè seruandis legibus quotidianæ vitæ, illudque vsurpabat: *Mea pænitentia maximè est vita communis*. Contrà verò, instar pestis, singularitatem omnem in se, alijsque oderat ac defugiebat, principijsque suis hoc quoque adscripserat: *Sequi in omnibus communitatem, & maximè odisse singularitates*. Scriptum reliquit, *Singularitatem esse recessum quemdam abductionemque à communi more ac consuetudine sine necessitate aut causâ; eius actus esse, ambire, aut citra necessitatem sumere cibos, vestes, resve singulares. Communibus se aliorum omnium occupationibus eximere*: quale esse, aiebat, si quis præter Societatis morem, communi se aliorum relaxationi subduceret, similibusve (quæ obeunt ceteri) exercitijs se suffuraretur: neque eo tolli actionis singularitatem, quòd Superiorum approbatione aut permissu facta esset, sed demi malitiam solummodò iudicabat, cum sic esset scilicet obedientiæ permissu facta. Ad extremum adiungit, *singularitatem inimicam esse charitati, vitam vero communem* (præterquam quòd longè

De singularitatis vitio.

Communi se colloquio subducere, singularitatis indicium est.